

at trodse kapitalstærke kræfter, der af al magt prøver at hindre de nødvendige beslutninger.

Med et af de største CO₂-udslip pr. indbygger, over 12 t, er det på en særlig dystre dansk baggrund, at vi i dag skal diskutere FN's klimakonference i Kyoto, for virkeligheden er jo, at vort overforbrug af ressourcer i den rige verden – og det er altså her i Danmark og lige nu – er medskyldigt i, at millioner af mennesker vil komme til at forlade deres hjem i løbet af de næste 30-100 år, hvis menneskene ikke i stedet får taget sig sammen og slår sig sammen og kræver en helt ny udvikling.

Det stiller særlige krav om en aktiv dansk indsats for at afslutte et af de mest afgørende globale forhandlingsforløb i de sidste tyve år på en anstændig måde. Det er, hvad jeg vil lægge vægt på: at det afsluttes på en anstændig måde, og at der bliver en opfølgning. Jeg venter spændt på ministerens svar.

Besvarelse

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg vil gerne sige tak til forespørgerne for, at vi får lejlighed til at drøfte dette vigtige emne i dag. Jeg glæder mig over den store interesse, også den store interesse, der har været fra Folketingets side for at deltage i den danske delegation. Jeg ser frem til et godt samarbejde med fem folketingsmedlemmer, som hver på sit område har været meget aktive.

Jeg håber også, at vi i dag ved afslutningen af debatten kan bekræfte den politik, vi har ført fra dansk side, og at vi kan få bekræftet de beslutninger, der er truffet i EU vedrørende klimastrategien. Der er ingen tvivl om, selv om der også er kritiske punkter, man kan rejse i forhold til EU, at det er Den Europæiske Unions medlemsstater, der har den gule førertrøje på, når det drejer sig om at gøre noget over for den store klimatrussel.

Jeg er fuldstændig enig med hr. Steen Gade i det, han sagde om, hvor vigtigt det er at erkende truslen, risikoen, hvor vigtigt det er at handle, og hvor vigtigt det er, at det især er os i den rige del af verden, der har en pligt til at gøre noget.

Jeg glæder mig til konferencen i Kyoto. Jeg synes, der er gjort et flot forarbejde. Det er de rigtige emner, der er på dagsordenen. Jeg glæder mig også over, at op imod 150 lande vil være repræsenteret på regeringsniveau, at dele-

gationerne vil blive anført af de politiske ledere, og at der vil være en god lejlighed til virkelig at krydse klinger.

Men jeg må også sige til Folketinget, at mine forventninger til et gennembrud i Kyoto ikke er store, og det hænger sammen med en lang række vanskeligheder, som jeg skal komme tilbage til i min besvarelse af forespørgslen.

Jeg vil gerne her til indledning understrege, hvor vigtigt det er, at vi fortsætter processen, og at vi, selv om vi måske ikke når så gode resultater i Kyoto, som der er behov for, så fortsætter, for at vi konference efter konference efterhånden kan nå frem til de beslutninger, der er behov for.

I 1992, da klimaforandringer for første gang blev sat på den internationale politiske dagsorden, blev verdens regeringer enige om, at udledningerne af drivhusgasser skal stabiliseres på et niveau, der udelukker farlig menneskelig påvirkning af klimasystemet. På det tidspunkt var der stadig knyttet betydelig usikkerhed til den videnskab, der lå til grund for frygten for udviklingen i det globale klima; men videnskabelig usikkerhed, følte regeringerne dengang, altså i 1992, skulle ikke i sig selv kunne begrunde en udsættelse af, at man gjorde noget.

Den handling, man i 1992 blev enige om, var beskeden set i forhold til problemets omfang, men det var et vigtigt første skridt. Forpligtelsen gik ud på, at Annex-1-landene, altså de industrialiserede lande, skulle stabilisere deres drivhusgasudledninger senest i år 2000 på det niveau, der var i 1990. Man traf beslutning om, at da forpligtelserne var beskeden, følte man dengang, så skulle konventionens parter revurdere disse på det første partsmøde, som blev fastlagt til at finde sted i Berlin 1995.

Det er det, Kyoto handler om: en revurdering af konventionens forpligtelser, en revurdering, der afspejler den videnskabelige erkendelse af problemet, og en revurdering, som sætter handling bag ordene fra Berlin om, at konventionens bestemmelser ikke er tilstrækkelige.

Vi er nødt til at have en juridisk forpligtende protokol både om mål og om virkemidler. Det er det, det drejer sig om. Det var det, vi blev enige om i Berlin i 1995 at stille os selv som opgave, det, der også bliver kaldt Berlinmandatet. Det er det, vi skal prøve at leve op til i Kyoto i begyndelsen af næste måned, altså om 14 dage.

I kronologisk rækkefølge er det EU, Japan, ulandene, G 77-landene og USA, der har spillet